

az adott időben egy reakcionárius vagy forradalmi német kormány, mert hiszen ez a keltő körülbelül egy értékű, nem tépi a szét a köteleket és nem

kezd a háborút? Ha Németország pénzügyi segítségét óhajt, ezt csak Franciaország hozzájárulásával kaphatja meg.

A szociáldemokrata párt nyilvánosságra hozta jelölőlistáját

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.) A szociáldemokrata párt szombaton megejtette a jelöléseket. Szegeden Peyer Károly, Kéthly Anna és Szeder Ferenc a jelöltek. Hódmezővásárhelyen Peyer Károly és Takács Ferenc, Makón Hubai János párttitkár, Battyány Kotroczó József Debrecenben Györki Imre, Győrben Malasits Géza, Miskolcon Reisinger Ferenc, Pécsen Eszter-

gályos János, Kecskeméten Schiff Rezső a listavezető.

Budapesten az I. kerületben Kéthly Anna a listavezető, a II. kerületben Peyer Károly, Weltner Jakab, Györki Imre, Kertész Mihály következnek a listán, a III. kerületben Farkas István, Buchinger Manó, Kabók Lajos. A pestvidéki kerület listavezetője Propper Sándor.

1932-ben megkezdik az egyetem központi épületének építését

Szombaton ülést tartott az egyetemi építési bizottság

(A Délmagyarország munkatársától.) Klebelsberg kultuszminiszter — mint ismeretes — szombaton déli tizenkét órára összehívta az egyetemi építési bizottságot, amely a központi egyetem rektori irodájában tartotta meg az ülést. Az ülésen résztvett Jakab Oszkár pénzügyminiszteri államtitkár és Haász Gyula miniszteri tanácsos, a kultuszminisztérium építési osztályának vezetője is.

Először Haász Gyula ismertette az eddigi építkezéseket. Elmondotta, hogy a klinikák építésére 13,396.000 pengőt irányoztak elő. Ezeknél a munkálatoknál 159.000 pengő volt a tulkiadás. A Templom-téri építkezésekre és a leszámolópalota átalakítására 4,500.000 pengő volt az előirányzat, ebből azonban 167.000 pengőt takarítottak meg. A város a szükséges telkek kisajátítására, illetve megszerzésére négy és fél millió pengőt költött és a közgyűlés által megajánlott hozzájárulásból még 270.000 pengővel tartozik az államnak.

Dr. Láng-Mitlitzky Ernő, a szegedi tábla elnöke szólalt fel az ülésen és hivatkozva azokra a nehézségekre, amelyekkel a táblának ideiglenes hajlékában állandóan bajlódnia kell, kérte a tábla régi épületének mielőbbi felszabadítását. Kormendy Mátyás a felsőipariskola épületének felszabadítását sürgette, dr.

Kovács Ferenc rektor pedig az egyetem jogi kara számára kért végleges hajlékot és kifejtette a központi épület sürgős felépítésének szükségességét.

Dr. Somogyi Szilveszter polgármester felszólalásában a város pénzügyi helyzetét ismertette és arra kérte a minisztert, hogy lehetőleg sürgősen építse fel a központi épületet.

A kultuszminiszter kijelentette, hogy a Templom-téri D-palota egyrészt általános tervei már elkészültek. Ez az épület a plébániapalota és a fizikai intézet közé kerül és benne helyezik el a biokémiai intézetet. Az épület 275.000 pengőbe fog kerülni. A központi épület számára azt a telektömböt jelölte ki a miniszter, amely a püspöki palota mellett a Templom-téren fekszik. Ebben a központi épületbe kerül az aula, a jogi kar és az alagsorba az egyetemi menza. Az épület építési költsége 1,152.000 pengő lesz. Az új építkezések költségeit az 1932—33. évi állami költségvetésben irányozták elő, de az építkezést 1932 elején megkezdik, mert az első kerületi számlák kifizetésére csak júliusban, a költségvetési év kezdetén kerül sor. A központi épület építésével kapcsolatban oldják meg a fogadalmi templom fűtésének a kérdését is, még pedig úgy, hogy a templomot a

központi épület fűtőkazánjai fűtik. A többletköltség hatvankilencezer pengő lesz, amely a várost terheli. Bejelentette még a miniszter, hogy a szükséges telkek kisajátítására azt a 270.000 pengőt használja fel, amellyel a város tartozik még a hozzájárulásból.

Dr. Glatfelder Gyula püspök bejelentette, hogy a központi épület számára kijelölt telektömbön két épületet megvásárolt és ezeket az egyetemnek adományozza.

Jakab Oszkár államtitkár szólalt föl ezután és bejelentette, hogy javasolni fogja a pénzügyminiszternek a szegedi egyetemi építkezések folytatásához szükséges összegek költségvetési előirányzatát.

Ezután a kultuszminiszter közölte, hogy a Boldogasszony-sugárúti palotakapu építését valószínűleg június 15-én írják ki. Azért késett a versenytárgyalás kiírása, mert a sztatikai számításokat át kellett dolgozni, ami hetekig tartó munkát jelentett.

A kultuszminiszter délben az egyetem által rendezett társasbeneden vett részt, este a főispán vendége volt.

Leégett a müncheni Glaspalast

München, június 6. Münchenben a Glaspalast ma hajnalban kigyulladt és teljesen leégett. A kiállítási termekben felbecsülhetetlen értékű műkincsek voltak felhalmozva, miután most tartották az évenként szokásos nagy műkiállítását. A tüzet valószínűleg gyújtogatás okozta.

A Hungária döntetlenre játszott Hamburgban

Hamburg, június 6. Hungária—Hamburger SV 2:2 (2:1).

Budapest csapata győzött Magdeburg ellen

Budapest, június 6. A Budapest—Magdeburg mérkőzés mindkét stafétájában, valamint a vízpólóban is győzött Budapest csapata. A kísérő versenyek keretében Bárány rekordjavítási kísérletet tett, amely azonban nem vezetett eredményhez, mert ellenfelei az előnyversenyben nem tudták megszorítani. Eredménye így is jó, csak 0.06 másodperccel marad el eddigi rekordjától.

Ujszegedi jegyzetek

Irtó Móra Ferenc.

Egy kicsit jubilálok magamban, mikor ezt a pár sort a ligetnek szentelem. Tegnap jöttem rá egy régi újságból, hogy most urnapiján múlt huszon-sok esztendeje, mikor először láttam Ujszegedet. Valami riport-ügyben zavart át Békefi szerkesztő ur, az bizonyos, de hogy milyenben, azt nem lehet megállapítani, mert a riport nem található. Bárány a Tiszában, — igen, ezt én írtam, meg azt a szenzációt is én tudattam a szegedi közönséggel, hogy mit mond a fahégyben az arany-málkó, de nem hiszem, hogy ezért küldtek volna engem Ujszegedre. Az a gyanúm, hogy ez lehetett az a riport, ami nem sikerült s ez mondatta Békefi szerkesztő úrral azt a jóslatot, amiben csodálatosan egyetértett vele a kiadó is, noha máskülönbben nem lehetett volna róluk megfaragni az egyetértés szobrát.

A Kis-Kassban ültünk, a hosszú asztalnál, fejnünk felett az igazság harangjával, amely mindig megkondult az este rekord-hazugságára. Az öregék, Békefi, Vágó Pál, Tömörkény az asztalfőn praesideáltak, aztán jobbról-balról a főrendek és középrendek s végül a jobbágyok, a riportérek. Én, mint jövevény és sülvény, azok közt is legkisebb, az asztalvégen.

De oda is lehallatszott, ahogy Vágó Pál megvallatta Békefi Autalt:

— No bevállik-e az új munkatársad, Tóni? Rendes gyerekek látszik.

Kicsit tódította is a mester a jó szót. A földit láttá bennem ebben az idegen városban, amelyben ő már akkor hónapokig élte világát. (Akkor készült az árvizkép. Azért tartott olyan sokáig, mert minden szegedi notabilitás rajta akart lenni. Lehetőleg közel a király öfelségéhez.) Vágó jász-kun volt, én meg kiskun, azért esett meg rajtam a szíve.

— Igen, igen, — köhögött Békefi, de ez nem a veleszületett köhögés volt, hanem diplomata köhögés.

— No? — ijedt meg értem Vágó, — valami baj van veled?

— Nem, az nincs, nem is lesz veled baj, hanem újságíró se lesz belőle soha.

Elvörösödtem az asztalvégen s ez a nem minden alap nélkül való jóslat döntötte el a jövődömet. Most már csak azért is muszáj lett újságíróvá lennem. Ha csak olyan álhírlapírói rangban is.

A jubileum öröme ma öt órakor fölkeltem és körülszaladtam a ligetet. Hátha találkozom valahol a fiatalsággal, amely talán hagyott valamelyik fa derekában egy belefáradott betűt, évszámot, mint ahogy vándorcigányok színes rongvokat, titokzatos jeleket hagynak az országutak fáján, amelyeken elhaladnak.

De nem találkoztam senkivel, még Pisztor Egonnal se, a liget legrégebbi és leghűbb szerelmeseivel, akinek sétáló alakja mindig szemem előtt van, ameddig visszalátok szegedi esztendeim hosszú akcójába. Azt hiszem, minden fának és minden madárfészeknek a történetét megtudná írni s ha Ujszegeden tett lépteit egymás végébe lehetne rakni, többször körülérnék a föld egyenlítőjét.

A régi fák közül sokat megtalálok még s egy kicsit sóhajvám cirógatom meg a hajamba kócoló gallyaikat és mondogatom valamelyik régi költővel:

... De boldogok vagytok, ti fák!
Alusztok egyet, jó a reggel,
S jó véle új lomb, új virág!

A ginko-fa sokkal szebb, mint fiatal korában volt és milyen egyszerű öreg urak lettek a gyertyánokból! De hol vannak a klematiszok, amelyeknek kék harangjai szegték be valamikor a fő-

fasor baloldali sétautját és köszöntötték az öreg Kegyelmet, akinek kedves öreg arnya bizonyosan most is visszajárogat még ide. Jöhet bátran, nem állítja meg senkise.

Ki emlékszik még a néhai klematiszokra és ki emlegeti Kállay Albertet? Pedig milyen nagy ur volt, Istenem, milyen elképzelhetetlen nagy ur!

Mikor én ide kerültem, mintha sokkal nagyobb lett volna a liget. Persze nem a liget volt nagyobb, hanem a tennis-pálya kevesebb. Hanem madár akkor se lehetett több. Ugy nézem, nem kell féltetni egyetlen ligetünket az elmadártalanodástól. Hiszen az emigránsoknak is mind ide kell jönni, akiket a sok oktalan fagyilkolás hontalanná tesz. Így reggelenként mintha madárházban járna az ember. A szót persze a sárgarigók viszik. Hanem ők már nem azt fűtyülik, amit az őseiktől hallottak, mikor először itt jártam. (Sárgarigó-idő) számítás szerint az én fiatalkorom bizonyosan öskornak számít.)

— Tillió, tillió, rongybul lesz a millió, — akkor ez volt az arany-málkók véleménye a közgazdasági helyzetről.

Most ezt mondják.

— Tillió, tillió, ronggyá lett a millió.

Annival különb a mai Ujszeged a régi Ujszegednél, hogy az csak a madarak paradicsoma volt, ez a mostani a gyerekeké is. A tisztaszemű kis emberbimbóké. Akikért talán rámosolyog még egyszer Isten a világra.

Fű, fa, virág, madár, pillangó, úgy érzem, mind a gyerekek miatt van itt. Sajnos, az őrangyalok nem így érzik. Az őrangyalok alatt az őrbácsikat értem, akikben én nagyon megbecsülöm a hősi vonásokat, de jobban szeretném, ha az apró gyerekek nem idéznék fel bennük a harc-terek emlékét.

Egy barátom meséli, hogy a következő jelenet-